

(Priloga Vrtecu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1904.

XII. tečaj.

Moj oltarček.

Tam ob steni pisani,
Z rožami porisani,
Tebi, o kraljic Kraljica,
Sem oltarček zgradil.
V lončke cvetke sem posadil,
Jih postavil na oltarček —
Ah, tak majhen darček! —

Lučka s stropa dol visi,
Z rdečim plamenčkom gori
In obseva tvoja lica —
O kraljic Kraljica — — —

Tudi v srcu sem si zgradil
Tak oltarček, vanj posadil
Čednosti sem lepih ...

Tudi lučka plameni
V srcu pred oltarjem mi,
Pa ne ugasne mi nikdar —
Saj užgal jo Tvoj je žar:
Da, ljubav do Tebe,
O kraljic Kraljica,
Mila božja Porodnica!

Zvonimir.

Marija Marijinemu otroku.

Če jaz te, detek moj,
Vodila bom,
Boš prišel za menoj
V nebeški dom.

Le ročko mi podaj
In srček svoj,
Pa zdaj in vekomaj
Boš ljubček moj!

Radoslav.

Vpričo Boga!

5. Pri molitvi.

Nikoli se ne zavedamo tako v živo božje pričujočnosti kot pri molitvi; seveda če prav in istinito pobožno molimo. Ob drugih priložnostih tudi mislimo na pričujočnost božjo, pa le bolj v tem smislu, da nas Bog opazuje pri vseh naših opravilih, pri vsem našem vedenju; mislimo pa le vendar bolj na svoje delo nego na Boga. Pri molitvi pa mora biti naše edino opravilo: občevanje z Bogom. Med molitvijo morajo torej prenehati vse druge misli, vsako zanimanje, ki ni v zvezi z molitvijo. Misel na pričujočnost božjo naj bi tako zelo prevladala vse druge misli, kot da bi za čas molitve prenehale za nas vse druge reči: drugega nič kot mi pa Bog — Bog pa mi!

Molitev se večkrat imenuje pogovor z Bogom. Že ta beseda nam pové, da si moramo med molitvijo misliti Boga, s katerim se pogovarjamo, prav blizo sebe. Do novejših časov ni bilo mogoče, da bi se pogovarjali s človekom, ki ni tako blizo nas, da ga mi lahko slišimo in on nas. V novejšem času pa so iznašli „t e l e f o n“. S telefonom pa lahko govorim s človekom, ki je v oddaljenem kraju, in sicer tako, kakor bi stal pred menoj. Če že moči mrtve narave omogočijo, da se nam daleč oddaljene osebe takorekoč predstavijo v našo bližino, da se pogovarjamo z njimi, kakor bi stali poleg nas; tem lažje bo pač, da se naša duša postavi ob molitvi v pričujočnost božjo in se pogovarja z Bogom, ki je pa pričujoč resnično, in ne navidezno tam, kjer molimo.

To pa je naša sveta dolžnost. Le pomislite to-le. Vaši starši in učitelji vam večkrat naročajo, kako se morate dostojno vesti, kadar govorite s kom, posebno če govorite s kakim zelo imenitnim človekom. Že naprej se morate lepo očediti in pripraviti. Ne bilo bi lepo, ko bi prišli strgani, bosí, blatni, umazani pred tako imenitno osebo, ali ko bi se pridrveli z nedostojnim šumom in ropotom. Tudi za molitev se je treba pripraviti, že po telesu s tem, da pokleknemo v tak kraj, kjer nas nihče ne moti, da sklenemo roke itd., še bolj

pa po duši s tem, da se postavimo v pričujočnost božjo, t. j. da odstranimo posvetne misli in se živo zavedamo, da je Bog pri nas in da se hočemo z njim pogovarjati, kakor se pogovarja dober otrok s predobrim očetom. Toraj z nekim svetim strahom se lotimo vselej molitve; saj nas tako resnobno opominja sv. Duš: „Pred molitvijo pripravi svojo dušo in ne bodi kakor človek, kateri izkuša Boga.“

Posebno pa vam naročajo starši in učitelji, kako se morate dostojno vesti med tem, ko govorite z drugimi. Ne bilo bi lepo, ko bi ta čas v tla gledali ali se vnemarno obračali v drugo stran. Kaj ne, da ste že večkrat slišali svarilo: „Kadar s kom govoriš, mu moraš gledati v obraz!“ Med molitvijo se torej mora vaša duša vsa zatopiti v veličastvo božje, — ves čas se ozirati na Boga, s katerim govori.

To je najimennitnejša reč pri molitvi. Če to izpolnujete, kolikor morete dobro in natanko, bo gotovo dobra in zaslužna vaša molitev. Vse druge lastnosti dobre molitve se bodo takorekoč same pridružile. Kaj ne, vaše molitve so bile mnogokrat zato tako slabe, ker ste bili preleni za te dve reči: ker se niste v pričetku molitve postavili v pričujočnost božjo in ker niste potlej med molitvijo ostali v pričujočnosti božji, ter premalo odganjali druge misli in zmotnjave. (Natančnejši pouk o tem najdeš v knjižici „Molimo. I. Kako?“)

Češnjica.

V vrtu našem tam za hišo
Bela češnjica cveti —
Kot s snežinkami bi bila
Vsa odeta, se mi zdí.

Časih pa priveje vetrič
Lahno sem čez širno plan,
Trga češnji cvete bele
In jih trosí sred poljan.

V njenem vrhu ptički drobni
Spet se nastanili so:
Menda češnje prišli zobat —
Hè, pa se zmotili so ...

Kakor bi metuljci drobni
V zraku čistem plavali
In se s solncem in pomladjo
Malo pozabavali ...

Zvonimir.

Prvikrat na božjo pot...

Polagoma je prehajala pomlad v bujno, vroče poletje. Solnce je sijalo v polni gorkoti na zemljo in klicalo novih cvetic iz gorkih tal. Ptički so veselo žvrgoleli skakljaje od veje do veje, raznobojni metuljčki so plavali po zraku in sedali na dišeče cvetice, po tleh so pa lazili veliki in majhni žužki, murni in kukci ter prevračali kozolce po zeleni travi.

Pred vasjo se je igrala na majhnem, od solnca ogrevanem hriščku kopica vaških otrok. Večji so imeli tudi svoje mlajše bratce in sestrice s seboj. Kopali so s klinci in pipci zemljo in delali jamice — imenovali so jih hlevčke — kamor so zapirali metulje in murne, ki so jih lovili po mehki travi.

S tem delom so se pečali večinoma dečki; deklice so pa trgale pisane marjetice in modre vijolice ter jih spletale v lepe vence Mariji.

„Tonček“, nagovori Klinčev Anzek svojega tovariša, „boš varoval našo Kristinico, da grem jaz po šmarnic v onile breg? Polovico jih bom dal tebi.“

„Bom, če boš hitro prišel“, odgovori mu Tonček.

„Kajpada bom prišel! Šmarnic bom naenkrat nargal, le pazi na Kristinico, da ne bode kam padla, ker bi bil potem doma tepen.“

In odšel je po šmarnice... Že jih je bil nabral za pol pesti, kar mu udari glasen jok male Kristinice na uho. Ves prestrašen popusti nabrane šmarnice in teče nazaj h Kristinici. Revica je kričala in mahala z malimi ročicami na vse pretege, iz drobnega noska pa ji je tekla kri. Anzeku se je komaj posrečilo utolažiti jo. Z žepnim robcem, ki ga je imel slučajno pri sebi, ji je brisal kri z lica ter jo tešil, kakor je vedel in znal.

Deklice so jokale in dečki plaho gledali, ko so zapazili kri. S strahom so pričakovali, kaj bo. Vendar ni bilo sile. Kristinica se je kmalu zopet potolažila in umirila.

Anzek pa se je hudoval nad Tončkom, zakaj ni pazil nanjo. A ta se je izgovarjal, da je ravno takrat

Kristinica na kamen padla, ko sta s Kocjanovim Franc-
kom devala velikega murna v hlevce.

Pravijo, da je bil Anzek tisti dan doma dobro
namazan z leskovo mastjo, ker je bil Kristinico tako
lahkomiselno pustil pri drugih otrocih.

Ko se je bila umirila Kristinica, igrali so se otroci
dalje, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Bili so polni
veselja ter glasno ščebetali, da so se komaj razumeli
med seboj.

V tem se jim približa Gregorčeva Manica — ža-
lostna. Nje lice je bilo blede, oči skoraj objokane,
lasje razmršeni in obleka zanemarjena. Na prvi pogled
se ji je poznalo, da jo teži težka bridkost. In bilo
je tako

Maničina mati so ležali hudo bolni v postelji,
dasi je bilo zunaj vse v cvetju. Pred enim tednom jih
je bil premočil dež, ko so šli s polja domov. Tako so
se prehladili. Precej zvečer jih je začelo tresti, in morali
so v posteljo. Manica se ni ganila od njih postelje in
stregla jim je, kolikor je le mogla, dasi je bila še
majhna.

Tudi danes je sedela pri materini postelji vse
dopoldne. Ko so ji mati le prigovarjali, naj gre tudi
ona na prosto, da se nekoliko razvedri pri otrocih,
zapustila je materi na ljubo sobo ter prišla k otrokom
na hribček.

„Manica gre, Gregorčeva Manica“, vpili so otroci,
ko so jo zagledali. Imeli so jo namreč zelo radi.

„Manica, pojdi k nam, se bomo igrali slepe miši,
pa potice bomo pekli in kolače iz gline“, tako so jo
vabile deklice.

„Ne grem“, odgovori Manica, „jaz grem rajši
molit k Severjevi kapelici za našo mamo, ki so bolni.
Pa še vi pojdite z menoj!“

„Saj res“, odgovore vsi obenem, „pa pojdimo
še mi. Nekaj rožic že imamo, drugih bomo pa še po
poti natrgali, da jih damo na Marijin oltarček.“

Počasi so se pomikali h kapelici, ki stoji četr-
ure od vasi na vznožju vinske gorice.

Pred kapelico pokleknejo otroci ter nataknejo
šopke in vence na premrežena železna vrata, ki varu-

jejo vhod nepoklicanim gostom. Tu so otroci pomolili, ogledali si lepe slike na steni, posebno Marijo, kako drži Jezuščka v naročju sredi oltarčka. Nato pa so odšli pevaje domov.

„Kje ste se igrali, Manica,“ vprašajo bolna mati Manico, ko je vsa razgreta in veselega obraza stopila v sobo.

„Veste, mamica, na božjo pot smo šli k Severjevi kapelici. Mariji smo nesli rožic, pa za Vas smo molili. Mama, kajne, da niste hudi, ker sem bila šla tako daleč.“

„Nisem huda, hčerka moja. Ti si dobra, in jaz te imam rada in Marija tudi. Pojdi bliže, Manica!“

S solznimi očmi so poljubili mati dobro hčerko,

„Če bom ozdravela“, obetali so ji mati, „pa te bova vzela z očetom s seboj na božjo pot na Brezje. Samo pridna moraš biti in očeta ubogati.“

„O saj bom pridna. Mama, ali je daleč na Brezje?“

„Seveda je daleč. Dobro boš morala hoditi, ker se ne bomo vedno vozili.“

„Boste videli, mama, kako bom lahko hodila! Nič me ne bo treba nositi.“

„Pa veste kaj, mama?“

„No, kaj?“

„Punčiko mi boste kupili, tako, kakor jo ima Gorjančeva Micika, kajne, da mi jo boste?“

„Še lepšo, če boš pridna. Pa očeta boš morala tudi še prositi.“

„O, tako lepo jih bom prosila, da mi jo bodo gotovo kupili“, govorila je Manica vsa v veselju.

Gorjančevi materi je šlo na bolje. Čez nekaj tednov so popolnoma ozdraveli in mogli iti zopet na delo.

Ker je bil kmalu potem velik Marijin praznik, sklenili so, da se odpravijo k temu dnevu na božjo pot. S seboj so vzeli tudi Manico, kakor so ji bili obljubili.

Lej, kako se je Manica čudila železnici! — Vedno je mater popraševala, kdo pelje vlak, ker ni videla spredaj konja upreženega. Ko so se v Ljubljani ustavili, občudovala je velike v vrsto postavljene hiše ter z otroško radovednostjo vpraševala zdaj po tem, zdaj

po onem, na kar so ji morali mati vedno odgovarjati. Zelo so morali paziti nanjo, da se ni v mestu izgubila, ko je ogledovala razne mične igrače po izložbah.

„Mama, slišite, tole punčiko mi kupite, ki tako lepo gleda kakor živa. Pa lasce ima take lepe in krilce in čeveljčke“, je prosila Manica vsa vesela, ko je zagledala kopo punčik in drugih igrač na trgu.

„Veš, potem, ko bomo šli nazaj, ti jo kupim, ker bi jo lahko po potu izgubila. Nazaj grede se bomo zopet tu ustavili, pa jo boš dobila“, poučili so jo mati.

Manica je bila skoro žalostna, ker ni dobila takoj punčike, a vendar se je kmalu potolažila, ker je uvidela, da bi jo res lahko izgubila po potu.

Na Brezjah se Manica ni mogla nagledati velike in lepe cerkve. Najbolj pa jo je zanimala Marijina podoba v stranskem oltarju, pred katerim je gorela večna luč v rdečkastem svitu. Na zidu je videla vse polno podob, malih in velikih, v oltarju pa je držala Marija Jezuščka v naročju, prav tako kot je doma v Severjevi kapelici.

Zunaj je mater vprašala, zakaj visi toliko lesenih palic in bergelj na steni

„Vidiš, te berglje so pustili tukaj hromi in nadložni ljudje, katerim je Marija izprosila ljubo zdravje. Sem so prišli hromi, domov pa so šli zdravi“, povedali so ji mati.

Ko so se Mariji zahvalili za prejete dobrote ter se ji iznova izročili v varstvo, poslovili so se od nje ter odšli proti domu...!

V Ljubljani so kupili Manici ravno isto punčiko, katero je bila izbrala prejšnji dan. Da bi videli, kakšno veselje je imela ž njo! Celó pot jo je držala v naročju ter jo ogledovala od vseh strani...!

Doma ni mogla dopovedati svojim tovarišicam, koliko lepega je videla v Ljubljani in na Brezjah.

Ta božja pot je ostala Manici v živem spominu, in še vedno poprašuje mater in očeta: „Kdaj pojdemo zopet na Brezje?“ ...

I. Nerálov.

Jurček s planine.

So ljudje, ki ljubijo samoto. Taki so bili Jurčkov oče. Daleč od drugih hiš so si postavili visoko gori v gorski dolinici svoj dom — hišico iz neotesanih borovih hlodov.

Ni jim bilo mar, da so imeli dve uri do cerkve in čez eno uro do prvega soseda. Bili so dobrih nog, samoto so ljubili že kar od mladosti.

Tu gor so živeli s svojo ženo Heleno in sinom edincem Jurčkom. Ni se jim godilo slabo. Nabirali so različna zdravilna želišča, ki rastejo edinole na takih visokih krajih, in so jih prodajali v lekarne in ljudem. Poleg tega so imeli še sto drugih opravkov in naročil in zato so dosti lahko preživljali svojo družinico.

Jurček je bil očetov in materin ljubček. Pa kako naj bi ne bil njihov ljubček? Nikdar jih ni razžalil. Nikdar se ni spričkal ali stepel s sosedovimi otroci, nikdar ni zaostal v vasi pri otrocih. Nikdar ni popasel s kozo sosedovega zelnika.

Pri materi je bil tako rad in očetu je hodil vedno naproti, kadarkoli so se vračali zadné iz doline.

In menite-li, da je bilo Jurčku kaj dolgčas v tej samoti?

Naj vam povem...

Šli smo nekoč — večja družba nas je bila — tje gor na visoki Krvavec, in pot nas je peljala mimo koče Jurčkovega očeta.

Ostrmel je Jurček. Gotovo še ni videl nikdar toliko ljudi skupaj.

„Dečko, kako ti je ime?“ ga vpraša nekdo izmed družbe?

Nič ne odgovori, le oči povesi.

„No, ali si Jožek?“

Samo za spoznanje odmaje.

„Ali Francek?“

„No, povej no, Jurček!“ se oglasé mati iz veže.

„Jurček?“ vprašamo.

Spet samo malce pokima.

„Ti Jurček, ali greš z nami? Pri nas je tako lepo: lepe hiše, lepe ceste, velike cerkve, vse polno otrok, ki se veselijo igrajo in rajajo po trati. Pa belega kruha boš imel, kolikor ga boš hotel.“ Tako smo mu prigovarjali. Vkljub vsem tem lepim obljubam se je nakremžil Jurčkov obrazek; in solznih oči se ozrl po materi in odkimal: „Naka, naka, naka!“

In čemu naj bi hodil tja dol? Saj ima gori vse lepše: čisto sinje nebo, svetlejša solnčeca, bistrejša vodica... Za družbo ima v hlevu prijazno kozico, v hiši urno veverico, oddaleč pa opazuje plašne srnice in skokonoge kozle. Nad njim pa plavajo v prozornem ozračju jastrebi, orli in sokoli. Na pobjdu in ob skalovju mu rastejo tovarišice in prijateljice planinske cvetke v pestrih krilcih...

In Jurček stopa v solnčnih dneh od znanca do prijatelja in je vesel svojega bivališča gori v gorski samoti. In on naj bi pustil vse to? —

Z materjo odide po drva. Tja na rob gorovja dospeta. Skalovje se blešči v zlatu zahajajočega solnca. Doli po prostorni ravnini pa lega večerni mrak na zemljo.

„Mama, doli je strah, doli je tema,“ dé modri Jurček.

E, Jurček, Jurček! Enkrat boš le moral dol. Ko boš vojak tamkje v daljnem, meglenem mestu, se boš hrepenel oziral tja gor na znano skalovje in mehko boš sporočal domov: „Mati, tudoli je tema, tudoli ni prijetno. Nazaj, nazaj v planinski raj!“

Ferdinand Gregorec.

Dve rožici.

(Konec.)

A Romanov in Daničev stric sta zaman poizvedovala. Deklici sta molčali trdovratno. Če ju je kdo vprašal, sta povесili oči in rdečica jima je zalila lice. Stariši so se tolažili s tem, da se gotovo kmaľu izprijaznita, kakor je že navada pri takih malih trmoglavkah. Ej, stariši že vedó — in niso se zmotili ne pri Minki in tudi ne pri Franici . . .

Prešel je petek, prešla sobota — a Minka in Franica še vedno nista bili prijateljici. Kjerkoli sta se srečali, sta zardeli in povесili oči. Z naglimi koraki sta odhiteli mimo in nista se ozrli. Tudi k marjeticam nista prišli več; kajti Minka se je bala, da naleti tam na Franico, in Franica, da tam naleti na Minko. — Marjetici pa sta samovali na trati in čakali, kdaj prideta deklici. Čakali sta in čakali — a Minke, a Franice ni bilo od nikoder! . . . Žalostno sta povесili svoji glavici in nihče se jih ni usmilil — razen Kovačevega Tineta. Ta je naložil v svoj voziček kamenov, da jih pelje v „Ameriko“ — na Romanovo trato. Voziček je cvilil, a konjiček - Tine je veselo peketal čez trato in ni gledal ne na levo ne na desno. Pri tem se je dogodilo, da je šel težki voziček črez glavici marjetic — belica in rdečka sta se nagnili na travo in začeli počasi rumeneti, rumeneti . . .

Jasno popoldne je sanjalo v nedeljo nad zemljo. Vse je vabilo vun na cvetoče polje, da izginejo črne skrbi, vsi spomini na trud in težavo minulega tedna. Le veselje in blažen mir naj polnita srca vsakega človeka! —

Minka je stala na pragu in gledala vun v veselo naravo. V njeni duši je bilo vse žalostno, nepopisno žalostno . . . kje so oni dnevi, ko sta hodili s Franico v takem lepem času po polju, ah, kje so! Nič več se ne vrnejo, nič več! Saj je Franica nanjo huda, ker ji je rekla, da je neumna, in ona je huda na Franico, ker ji je rekla, da je umazana . . .

Minka je postajala vedno žalostnejša. Zahrepenela je po svoji marjetici-belici, ki je ni videla že tri dni . . .

kaj dela zdaj? Ali se še smeje solnčecu? Ali pa je že usahnila njena ljuba, ljuba belica . . . Stopila je v hišo in pogledala skozi okno na trato — nikogar ni bilo tam. Štekla je urno tja, da bi vsaj za hip videla belico — ali skoraj bi bila na glas zaupila . . . Njena ljuba, njena zlata belica je ležala v travi, glavica vsa orumenela in listki odpadli!

Sedla je na trato in grenke solze so ji prišle v oči. — Izkušala je poravnati belico kvišku — a zaman! Vsakokrat je padla nazaj v travo in vsakokrat je padel iz njene glavice vel listič . . .

Tisti čas je stala Franica zadaj za hišo in tudi hrepenela po svoji marjetici-rdečki. Rada, ah, tako rada bi bila stopila tja na trato in pobožala vsaj enkrat rdečko po nežni glavici! — Dolgo, dolgo je preudarjala, in nazadnje jo je zmagalo preveliko hrepenenje . . . Počasi je šla za Romanovo hišo in se ozirala na vse strani, da ne bi zagledala kje Minke. A te ni bilo nikjer. — Prišla je do vogla, odkoder se je videlo na trato, previdno je obstala in pokukala tja; a še v istem trenutku je stopila korak nazaj; kajti tam je videla Minko . . . Mislila je urno odhitefi nazaj — toda premislila se je. Polastila se je je radovednost, kaj dela Minka tam. Spet je pokukala izza vogla in zrla pozorno na trato — in videla je Minko jokati . . . Navdala jo je slutnja, da se je zgodila velika nesreča njeni rdečki . . . Nič več se ni sramovala Minke, ampak je hitela urno na trato k svoji rdečki — in tudi njej so stopile solze v oči. — Njena rdečka vsa rumena, vsa poteptana!

„Oh, kaj se je zgodilo, Minka?“ je vprašala, kakor da bi se ne bili nikdar sprli. „O, moja rdečka! O, moja rdečka!“

„O, moja belica!“ je vzdihovala Minka. „Franica, zakaj sva se sprli?“

„Zakaj, zakaj! — Če bi se ne bili, bi imeli še zdaj marjetici — ti belico, jaz rdečko.“

In deklici sta bili spet prijateljici — skupna nesreča ju je zedinila, in skupno sta točili solze po belici, po rdečki . . .

Tisti čas sta prišla mimo v veselem pogovoru Romanov in Daničev stric. Globoko sta se začudila,

ko sta zagledala Minko in Franico spet skupaj, a še globočje sta se začudila, ko sta videla, da imata deklici solzne oči.

„Kaj pa je, kaj?“ sta povpraševala. — „O, moja belica!“ je vzdihnila Minka . . . „O, moja rdečka!“ je vzdihnila Franica.

Romanov stric so se ozrli na trato in razumeli so takoj vse. Vedeli so tudi, da je peljal prejšnji dan Kovačev Tine kamene v „Ameriko“ čez trato, in takoj so uganili, da je vsemu kriv Tine. Zato so stopili h Kovačevi hiši, ki ni stala daleč od Romanove, in našli so Tineta na cesti.

„Slišiš, Tine Kovačev, stopi malo sem!“ so rekli. Tine se je ozrl v strica in se začudil. Sam si ni mogel razložiti, kaj hočejo stric od njega. — Nič hudega sluteč, priteče k njim; a Romanov stric ga primejo za dolga ušesa in mu navijejo uro.

„Jav, jav!“ vpije Tine, „stric, kaj sem pa storil?“

„Ti nepridiprav,“ dejo stric, „ali boš še kdaj vozil čez našo trato kamene v „Ameriko“? Kaj, ti nepridiprav?“

„Jav, jav, dobri striček! Nikoli več . . . nikoli več!“ hrope Tine.

„Ohá, kaj pa je?“ so vprašali Kovačev stric in stopili iz hiše, Romanov stric so mu povedali vse in še vedno navijali uro. In ujezili so se tudi Kovačev stric in so tudi navili Tinetu uro . . . Ah, in Tinetu je bilo tako milo, tako bridko pri srcu, da se je skrtil v skedenj in je tam jokal debele solze srčne bolesti . . .

C. Slavin.

Moj dom.

Con moto.

Harm. P. Angelik Hribar.

p

1. V do - lin - ci pri - jet - ni je lju - bi moj
2. Glej, ro - že do - ma - če naj - lep - še cve -
3. Le i - šči si sre - če, pri - ja - telj, dru -
4. Do - ma pre - ži - ve - ti si dne - ve že -

p

f

dom, Ni - ko - li od nje - ga po - dal se ne
tó, in pti - čki do - ma - či naj - sla - je po -
gje, Li mi - sliš do - bi - ti na ptu - jem jo
lim, U - mre - ti se tu - di do - ma ne bo -

f

p

bom; Pod li - po do - ma - čo naj - raj - ši se -
jó. Do - ma le se ka - že mi - lo - ba sr -
kje? Po sve - tu je mar - si - kdo ho - dil več
jim; V do - ma - či go - mi - li se spava slad -

p

f

dim, V do-ma-čem ve - se-lju naj - sla - je ži-
cá, Lju - be-zen, zve-sto-ba le bi - va do-
let, Na za-dnje je k do-mu po - vr - nil se
kó, Kjer bra-tje, se - stri - ce ra - hlja-jo zem-

f

p *f*

vim. }
ma. } Tra la la la la la. Tra la la la la
spet. }
ljó. }

p

f 1.mo

la. Tra la tra la tra la la la la.

f

f *Il.do* *rit.*

V do-ma-čem ve-se-lju naj-sla-je ži-vim.
Lju-be-zen, zve-sto-ba le bi-va do-ma.
Na zadnje je k do-mu po-vr-nil se spet.
Kjer bra-tje, se-stri-ce ra-hlja-jo ze-mljo.

Ob zibelki.

Skozi okno solnčece	Očke modre
Pomladanje seva,	Ti zapre,
Mamica zibelko ziblje,	Naj zaziblje
Drobno pesmico prepeva:	V sanje te!"

„Spavaj, spavaj,
Šinček moj,
Naj te čuva
Angel tvoj!

Lepo pesmico zares
Mamica prepeva,
Toda — kdo bi mogel spati,
Ko pomladnje solnce seva?

Semjonov.

Kratkočasnica.

„Vidiš ploščo na tej-le hiši? Tukaj notri je bil rojen Valentin Vodnik. Kadar ti umrješ, bo tudi plošča na hiši tvojega stanovanja.“ — „Misliš? In kaj bo napisano na nji?“ — „Tukaj se odda prilično stanovanje.“

J. Kovec.

Rebus.

(Priobčil Fr. C.)

cei jo e voi

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Šaljivo vprašanje.

Kateri dan v tednu je najdaljši?